

נקודות של אור

הודעה: מפני קוצר
היריעה לא הבאנו
כאן עוד עשרות
נקודות שנאמרו
בשיעור, עימכם
הסליחה!

שזכינו לשמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א

בשיעור חומש רש"י פרשת ראה - ליל שישי אור לערב ראש חודש אלול תשע"ט

אל תתצלם!!!

הדבר שגורם לעלבון הכי גדול, הוא כשאני מנסה לדבר עם החבר שלי, והוא - לא מתייחס אלי ולא "סופר" אותי. אני מדבר אליו - והוא מתעלם, לא שומע אותי. העלבון שנגרם מזה הוא הרי כל כך עמוק.

אומר השפת אמת, "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", **הקב"ה מדבר איתנו, הוא שולח לנו סיבות, ואנחנו - צסוקים בחשבונות של "הוא צפה לי" ו"למה זה קרה"...** במקום לשים לב לרצונו של ה', אנחנו מתצלמים ולא מוכנים לשמוע אותו. זוהי "עלבונה של תורה"!!!

*

אל תתכחש למה?!

ר' אשר היה אומר, **הצני הכי גדול הוא הריבון של צולמ!** מכירים את הקבצנים שמסתובבים בין השולחנות בבית המדרש בשעת התפילה, ומנסים למשוך את תשומת ליבנו ולקבל כמה אגורות? ומה אנחנו עושים, מתעלמים מהם ובמקרה הצורך גם מתחילים להתנענע יותר חזק...

מה הריבון של צולמ רוצה מאיתנו בסך הכול, שנראה אותו, שבכל כאב שצובר צלינו נשים לב לאי שרוצה בקרבנות. ומה אנחנו עושים במקום זאת? מנסים להתצלם, לא מסתכלים לכיוונו. אנחנו מוכנים להתנענע אפילו חזק יותר, העיקר שלא לעמוד ולהיחשף למציאות האמיתית...

*

ככל פצט אחד....

עכשיו מגיע חודש אלול, והאדם נעצר ועורך עם עצמו חשבון נפש. הוא אומר לעצמו: **נו, הטיע הזמן לשם התשובה ולתקן את מה שיש לי לתקן.**

אבל לאחר רגע הוא נזכר; **הרי בדיוק לפני שנה גם צמדתי כק ואמרת לי שטיע הזמן לתקן. ומה, מה היה אתי באמת? שום דבר, לא התקדמתי בכלום! אז למה שצכסיו כן אצעה עם זה משהו?**

אבל הוא מתעשת ואומר; **נכון, גם השנה שצברה אמרת לי כק, אבל אז לו היתה רק אמירה, צכסיו אני באמת מתכוון לצעות משהו בצניין.**

ואז הוא נזכר, שבעצם בשנה שעברה הוא טען בדיוק את אותה הטענה, ובסוף לא יצא ממנה כלום... מה יעשה??

אומר השפת אמת, ליהודי יש כוח בכל יום מחדש להתחיל מחדש. "ראה נתתי לפניך היום ברכה וקללה" **אפילו אתמול היית מחובר לקללה, יש לך הזדמנות ואפשרות חדשה היום, להתחבר לברכה ולשם אל ה'.**

אין קשר בין הכישלון של אתמול לאפשרות החדשה שקיבלת היום. לשונו של השפת אמת הוא "יש להם בכל יום יש בחירה חדשה"... בכל יום מתחילים מחדש...

*

מירה על מירה...

כולנו צריכים שמירה גדולה על נפשינו וגופינו, לשמור על עצמנו שלא ניכשל ולא ניפול.

אומר השפת אמת, הדרך היחידה למצוא עצמנו היא על ידי המצוות המעשיות, בלי אדם יקיים מצוות בפועל ממש, הוא לא יוכל למצוא עצמו!!

(ומדוע זה כך, כי זו היא הדרך היחידה להגביר את כוח הנשמה על הגוף ש'מאליו נמשך אל החיצוניות', שב'מושכל ראשון' שואף לחומריות, והדרך היחידה להגביר את כוח הנשמה על הגוף הוא על ידי המצוות, "רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות", כי הם בעצם פעולות גשמיות – אבל מגיעות מתוך כוונה להתחבר לנשמה.)

אבל, גם המצוות המעשיות לא מספיקים כדי לשמור על עצמינו מכישלונות ונפילות, אנחנו חייבים את הצורה מהקב"ה. כי הבחירה היחידה יש לאדם – לא להתכחש לכך שאין לו בחירה!!

*

דרך התורה...

לפני שאדם מקיים את כל התורה והמצוות, הוא לא יכול להגיע באמת לנקודה של ההכנעה, כי הוא נמצא ב'עלמא דשיקרא' ושם זה מסוכן מאוד, כי ההבדל בין הפקרות לאמונה הוא דק מאוד! אי אפשר לפגוע בפני ולתקוע את המצפון בתירוץ של "זה לא אני" – זה הריבונות של צולט"ם... אי אפשר לוותר על תפילה ולתקוע "הקב"ה לא רצה שאני אתפלל"...

רק אחרי שאדם מקיים את המצוות ופועל כפי שהתורה דורשת, אפשר להגיע להכרה האמיתית על נקודת ההכנעה...

*

הכנעה לצדיק – תרגיל ואימון...

אנחנו צריכים ללמוד כיצד להגיע לנקודת ההכנעה לרצון ה', כיצד לבטל את הגוף הגאוותן ולהבין שאפילו שאנחנו לא מבינים – אנחנו נ-כ-נ-ע-י-ם ומוסרים את הבחירה שלנו לרצון ה'.

בשביל זה אנחנו נותנים הכנעה לצדיק, כדי ללמוד ו'להתאמן' בעניין ההכנעה. הרבי אומר לך לצוות משהו, ואתה לא מביין, או מביין בדיוק את ההיפך, אבל אתה שותק ואתה נכנע, אתה מוסר את הבחירה של עצמך ומאפשר לצדיק לבחור בשקיף, ועל ידי כך אתה לומד להיכנע בפני הריבונות של צולט"ם.

סיפור יפה סיפר ר' אברהם משה, שאצל ר' אשר בחדר היו ארגזים מלאים בפירות וירקות שהחלו להרקוב, ור' אשר היה ממיין אותם, מוציא את הפירות הרקובים פחות ומחלק אותם לאנשים, ואת הרקובים לגמרי – היה נאלץ לזרוק... האנשים שנכנסו אליו ידעו שאם ר' אשר עסוק עכשיו עם הארגזים – הרי שהם עומדים 'להתכבד' בפירות המעוטרים בסימנים קטנים של ריקבון...

יום אחד נכנס ר' אברהם משה לחדר של ר' אשר בכדי להתייעץ אתו על נושא מסוים, והנה הוא רואה שהחדר צמוס בצפרות ארטיק של פננות, אלו היו פננות שחורות לאמרי!! לר' אברהם משה נהיה שחור בצנייט, הוא ידע מה מחכה לו...

ואכן, ר' אשר בחר בשבילו בננה אחת, קילף אותה, מסר לר' אברהם משה ואמר לו: קח, זה דבש!

לא היתה לו ברירה והוא מיהר לבלוע את הבננה בחיפזון – רק כדי לגלות שר' אשר מקלף עבורו עוד בננה ואומר לו: נכון שזה היה דבש? הנה, קח עוד אחת...

מספר ר' אברהם משה, אני כבר הבנתי מה עומד לקרות כאן והתחלתי לספור את הבננות שר' אשר נותן לי.

הצאתי צד לארבע צפרות פננות...

מה מסתתר מאחורי הפעולה הזאת של ר' אשר? שעל ידי כך, שאדם נותן את נקודת ההכנעה לצדיק, ואפילו אם זה לא מתאים לו, על ידי זה הוא יכול להגיע להכנעה לרצון ה'.

*

מצאצאים לצר הרצ...

לעתיד לבוא לא יהיו לנו הניסיונות הקשים שיש לנו עכשיו, אנחנו נדע לקשר כל דבר לקב"ה מיד ובלי שום קושי. "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

אבל, אומר ר' אשר, **שפצתיך לבוא אנחנו עוד נתמצצצ לצמנים האלו שהיה לנו יצר הרע**, והיינו צריכים לעמוד במלחמה מולו... ומדוע, כי את האור והגילוי שמקבלים על ידי מלחמה ומאמצים אדירים, על ידי כך שאנחנו מתעקשים שלא ליפול ולא להתייאש, ונלחמים על חיינו בעור שינינו – לא נוכל להשיג אפילו לעתיד לבוא!!!

*

ההפדל בין טוב – לרע.

קודם בריאת העולם היה כאן מצב של "תוהו ובוהו". מה זה תוהו ובוהו? זהו מצב שבו כלונו היינו מחוברים וכלולים יחד בלי הפרדות ובלי מחיצות. לפני בריאת העולם לא היה מצב של 'רע', מצב של 'חומר', לא היה קיים מושג של 'ישות', הכול היה רוחני, הכול היה טוב גלוי.

כשהקב"ה ברא את העולם, הוא ברא אותו בצורה של עירוב טוב – רע, חומר – וצורה, גשמי – ורוחני. מדוע ה' ברא את העולם בצורה כזו? **כדי שנהפך את החומרי – לצורה, כדי שנהיה את הנקודה של האור – דווקא בתוך ים של חושך. כל המטרה של הבריאה, היא לקחת את מה שנראה לנו הצינייט כדבר רע, ולהפוך אותו לטוב.**

דוגמה לדבר; כשאתה רואה מישהו שעושה פעולה מסוימת שראית לך כדבר רע וגרוע, ואיך נעצר בראייה הרדודה הזו, אלא נכנס לעומק הדברים, מבין שבעצם אתה הרבה יותר גרוע ממנו, והוא בסך הכול מסכן, כי שלחו אותו כדי להראות לך את המצב האמיתי שלך! ברגע שחישבת את המחשבה הזו – הפכת את הרע לטוב, ונגעת בנקודה של מטרת הבריאה!!!

*

יותר מהמלאכים!!!

אמנם המחשבה הראשונה שעולה לנו היא לכיוון שלילי, 'מאליו נמשך אל החיצוניות', אבל ברגע שלא נסחפנו אחרי המחשבות השליליות, ברגע שזיהינו את הנקודה שמסתתרת בתוך השלילי הזה, אנחנו עולים בדרגתנו על המלאכים!

כי המלאכים אין את הנסיונות שאנחנו צופרים, להם מאוד קל להגיע לריבונות של צופס, אין להם קשיים, אין להם מלחמות מתישות, הם לא נמצאים בסכנת נפילה ואין להם שום בעיה להסכים לרצון ה'.

אבל אנחנו, בני האדם, שיש לנו כל כך הרבה קשיים, כל כך הרבה נפילות. העולם נראה לנו כה קשה ומפחיד, וכבר במחשבה ראשונה אנחנו שוקלים להתייאש ולוותר... ובכל זאת, על אף הקושי העצום, אנחנו נלחמים, לא מוותרים, רוצים להגיע ולהתחבר לקב"ה, בזאת אנחנו מתעלים על דרגת המלאכים...

הרוחניות שמגיעה מתוך השמיות, מתוך מלחמה, היא הרבה יותר גבוהה מכל דרגה שיכולנו להשיג בלי אותם קשיים...

*

הסתכלות חיוביות

נתתי לפניכם את החיים ואת הטוב, ואת המוות ואת הרע. אם אתה רוצה להגיע ל'חיים', דע לך שהדרך היחידה להגיע לכך היא על ידי שתראה את ה'טוב' ואת החיובי שבכל דבר.

אם תתעסק ותחפש כל הזמן רק את הנקודות השליליות בכל דבר, דע לך שזהו מתכון בטוח להגיע לאופציה השנייה...

*

ריווח והפסד...

ר' אשר אומר, איך אפשר לצפות מאדם שיראה את הנקודות החיוביות אצל אדם שפגע בו, או במצב שגרם לו לעוגמת נפש?! הוא הרי כל כך צודק במירמור שיש לו בלב!

אומר ר' אשר, אכן, אי אפשר לחייב אותנו לחפש את החיובי ואת האור שבתוך הקושי. אבל, **האדם צריך להפסיק חישובי "ריווח - הפסד"**. אתה צריך לדעת, שאם תישאר במבט השלילי ותמשיך להתמרמר על כל העולם, אולי תהיה צודק, אבל מה בדיוק תרוויח מזה, חוץ ממסכנות ושיברון... אבל, **את רק תבחר להיות חכם, לא רק צדק, את תבחר לראות את החיובי שהדבר, תחפש את הנקודה מסתתרת בקושי ומיוצרת בדיוק צפוי, כי אז יהיה הריווח כה גדול, ריווח של קשר פורא!!**

*

לן צדן התחתון...

כשאדם עובר קושי מסויים, הוא בטוח שזה הקושי הוא הגדול והעצום ביותר בעולם, ואף אחד לא יכול להבין אותו באמת. **במצב כזה לא נכון יהיה לצוות עליו להירצץ בתואנה "אסור להיות עצובים" ו"תהיה שמחה ותשתוק"...**

הנקודה היא - להפוך את המעברים האלו שעוברים עלינו - לגן עדן. לדעת שהקב"ה שלח לנו את המעבר הזה, והוא נותן לנו כוחות להתמודד עם המעבר, והוא רוצה שנגיע דרך המעבר הזה למקום שבלעדיו לא היינו מגיעים אליו...

*

כי נפלאי - קמתי!!

אמר ר' אשר לחברים: ההבדל ביני לבינכם הוא, שאמנם גם אני וגם אתם נופלים, אבל אני, כשאני נופל, מיד עולה בי ההבנה שאין לי כאן בחירה וכי עלי לשוב ולסמוך על ה' שיחזיק אותי שלא אפול שוב. אבל אתם - **כשאתם נופלים אתם מתחילים עם החשבונות של "מי אקט" ו"למה צייתי ככה?"... ומקום להתאצות בנקודה האמיתית, אתם פורחים למחשבות הפסיפיות...**

*

מידת ההשתוות

השפת אמת אומר לשון בתרל"ה: **"את אין האדם משתנה במידת הדין, אין לו קיום להקלף!"** ברגע שאתה לא נבהל בשעת הנסיון, ברגע שאתה מבין שבעצם הקב"ה הוא זה ששלח לך את הקושי כדי שתתקרב אליו, שוב אין כל צורך בקללה שתזכיר לך את מקומך בעולם ואת הצורך שלך להגיע אליו...

מסיים השפת אמת ואומר: **וחולפת וצוברת ממנו!!** אם אדם חי באופן הזה, הוא מסיר מעצמו את כל הקשיים, כי מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר...

*

והפוך ה' אלוהיך לך את הקללה לברכה. אומר היעב"ץ. כשמגיע לך קושי, ואתה לא יודע כיצד תוכל להחזיק מעמד מול הגל הנורא הזה. דע לך, שהעבודה העיקרית שיש לך כעת, זה להמשיך ולהתחזק מול הקושי. לא להרפות ולא לנסות 'להעיר' את הקושי ממך והלאה. תשנן לעצמך שוב ושוב שבועדי יש לקב"ה מטרה בקושי הזה שהוא הביא לי, ורק בגלל שהמוח שלי קטן כגודל כף היד ואילו הקב"ה הוא בלי סוף ובלי גבול - רק לכן אני לא מבין למה הוא עושה לי את זה... תמשיך ותתמודד, אל תחפש להתפטר מה'קללה' הזו שנחתה עליך. כך תוכל להפוך את העפר - לזהב!!

כי אמנם, אם בכל זאת תרצה להתפטר, אם אין לך כוח להתמודד מול הקושי ותבקש מהקב"ה שייקח ממך את הקושי הזה, הוא אכן יהפוך לך את הקללה לברכה, אבל אתה - את התהליך כספסת!!! כי יכולת לשאוב מהקושי הזה מעיינות של חיזוק וכוחות נפש אדירים, ואתה בחרת לוותר ולברוח!!!